

دریچه

شب منوچهر مصری برگزار می‌شود

● در ادامه سلسله جلسات کانون کارگردانان در تحلیل‌کارگردان‌های دوره اول سینمای پس از انقلاب، شب منوچهر مصری، کارگردان قدیمی سینمای ایران، برگزار می‌شود. این مراسم ساعت ۱۷ روز شنبه ۱۱ آبان ۹۸ در سالن عباس کیارستمی بنیاد سینمایی فارابی برگزار می‌شود و پس از پایان مراسم، فیلم «دنیا» از ساخته‌های این فیلم‌ساز روی پرده می‌رود. منوچهر مصری کارگردان ۶۹ساله سینمای ایران است که در کارنامه‌اش فیلم‌هایی همچون «تشکیلات»، «مکافات»، «آخرین خون»، «دنیا» و «ازدواج صورتی» به چشم می‌خورد.

کیهان کلهر جایزه‌اش را به محمدرضا شجریان تقدیم کرد

● کیهان کلهر، نوازنده کمانچه، جایزه هنرمند سال ۲۰۱۹ را از فستیوال جهانی موسیقی در کشور فلاند دریافت کرد. این نوازنده ایرانی پیش از این نیز به همراه گروه «اراه‌پیشم» برنده جایزه گرمی شده بود. کلهر پس از دریافت جایزه هنرمند سال، بیان کرد: معمولاً پیش نمی‌آید انسان وقتی زنده است مورد تحلیل واقع شود. از این‌رو بسیار مفتخرم و تحت تأثیر قرار گرفتم. هر چند من این جایزه را یک دستاورد شخصی محسوب نمی‌کنم. سال‌های بسیاری مرارت، دانش و پشتکار، پیشینه موسیقی ایرانی است که من محصول آن گذشته و پیشینه هستم. امروز این جایزه را از طرف همه جامعه موسیقی ایرانی می‌پذیرم و به نمایندگی از جامعه موسیقی ایرانی آن را به استاد محمدرضا شجریان، استاد بزرگ موسیقی ایرانی که در چند سال گذشته در بستر بیماری بودند و دل‌تک شنیدن صدایشان هستم، تقدیم می‌کنم. امیدوارم حاشان خوب باشد و این هدیه را از من بپذیرند. در این راستا همایون شجریان، فرزند محمدرضا شجریان، بدیوئی سخنرانی کلهر را در لحظه دریافت جایزه در صفحه اینستاگرامی خود منتشر کرد و نوشت: «تبریک بسیار کیهان‌جان. همان‌طور که اشاره کردی بدر هنوز مراحل بیماری‌شان را می‌گذرانند و متأسفانه در شرایطی نیستند که دست به قلم شوند. مانند همیشه در اوج باشی و افتخارآفرین برای هنر این سرزمین و دوستدارانش. سپاسگزار از محبت و معرفت‌ات».

مزایده «رینگ بوکس» مشهور باقیمت پایه ۱۰میلیون دلار

● تابلو نقاشی «رینگ بوکس» (۱۹۸۱) اثر «ژان میشل باسکیت» با قیمت حدودی ۱۰ الی ۱۵ میلیون دلار در حراجی «فیلیپس» واقع در نیویورک به فروش گذاشته می‌شود. در این تابلو نقاشی یک بوکسور در حالی که نیزه‌ای به دست دارد، به تصویر کشیده شده است. شباهت این تابلو با خودنگاره‌ای که «باسکیت» در همان سال از خود خلق کرده است، سبب شده کارشناسان فکر کنند بوکسر این تابلو نقاشی در حقیقت خود «ژان میشل باسکیت» است. دو سال گذشته «باسکیت» به جمع هنرمندانی پیوست که اثرشان در یک حراجی بیش از صد میلیون دلار فروش رفته است. سال ۲۰۱۷ فقط دو دقیقه طول کشید تا تابلو نقاشی بدون عنوان این هنرمند در حراجی سانیئز نیویورک با قیمت ۷۰ میلیون و ۵۰۰ هزار دلار از سوی یک میلیونر ژاپنی خریداری شود. فروش این تابلو در آن زمان رکورد گران‌ترین تابلو نقاشی فروخته‌شده در حراجی سانیئز نیویورک را شکست.

زمان بازدید از نمایشگاه عکس ۷۰ سالگی تصویب کنوانسیون‌های ژنوتا ۱۵آبان، تمدید شد

● موزه انقلاب اسلامی و دفاع مقدس به دلیل استقبال عموم مردم، بازدید از نمایشگاه عکس ۷۰ سالگی تصویب کنوانسیون‌های ژنو را تا روز چهارشنبه ۱۵ آبان‌ماه سال جاری» تمدید کرد. به گزارش روابطعمومی و امور بین‌الملل موزه انقلاب اسلامی و دفاع مقدس؛ موزه انقلاب اسلامی و دفاع مقدس به دلیل استقبال هم‌وطنان و قشرهای مختلف مردم، زمان بازدید رایگان از نمایشگاه «عکس ۷۰ سالگی تصویب کنوانسیون‌های ژنو» را تا «۱۵ آبان» تمدید کرد. علاقه‌مندان برای بازدید از نمایشگاه عکس «۷۰ سالگی تصویب کنوانسیون‌های ژنو» می‌توانند هم‌روزه تا پایان روز چهارشنبه، ۱۵ آبان، از ساعت ۱۰ الی ۱۵ به گالری فکه در موزه انقلاب اسلامی و دفاع مقدس مراجعه کنند. نمایشگاه عکس ۷۰ سالگی توسط دفتر نمایندگی کمیته بین‌المللی صلیب سرخ در تهران در گالری فکه موزه انقلاب اسلامی و دفاع مقدس برگزار شده است.

هدف از برگزاری این نمایشگاه، آشناکردن مخاطبان با فعالیت‌های بشردوستانه کمیته بین‌المللی صلیب سرخ و کنوانسیون‌های ژنو است.

گروه هنر: «خانه پدری»، ساخته تحسین‌شده کیانوش عیاری، بعد از شش روز اکران عمومی و البته محدود، توقیف شد؛ فیلمی که ۱۰ سال از زمان ساختش می‌گذرد و به‌جز اکرانی محدود در چند سانس در سال ۹۳ خبری از نمایش عمومی‌اش نبود. اصرار مدیران سینمایی مبنی‌بر جرح و تعدیل بخش‌هایی که آن را صحنه‌های خشونت‌آمیز فیلم توصیف می‌کردند، عیاری را از تصمیمش منصرف نکرد.

به گفته عیاری، فیلم باید بدون هیچ کاستی روی پرده سینما دیده می‌شد. در نهایت صبر ۱۰ ساله او اول آبان ۹۸ نتیجه داد و خانه پدری با حذفاتی جزئی و درجه‌بندی سنی بالای ۱۵ سال اکران شد. سیل استقبال مخاطبان از اکران فیلم توانست در روزهای گذشته آن را به یکی از فیلم‌های پرفروش

اکران‌های جدید سینما تبدیل کند. دوشنبه، ششم آبان، زمزمه‌های توقیف فیلم خانه پدری آغاز شد. در همان ساعات ابتدایی کیانوش عیاری هم از صحت خبر اطلاعی نداشت، اما به‌مرور همه‌چیز مشخص‌تر شد. روابط عمومی سازمان سینمایی در خبری کوتاه اعلام کرد: با ابلاغ دستور قضائی بازپرس شعبه ۱۶ دادسرای فرهنگ و رسانه تهران به سازمان سینمایی، اکران فیلم «خانه پدری» متوقف شد. همچنین صفحه فروش این فیلم از صفحه اصلی سایت سینماکت حذف شده است.

بعد از گذشت ساعاتی، روابط عمومی دادسرای عمومی و انقلاب تهران درباره توقیف فیلم خانه پدری با صدور اطلاعیه‌ای اعلام کرد: «با توجه به اینکه اکران فیلم خانه پدری بازتاب بسیار منفی و گسترده‌ای در اذهان جامعه به دنبال داشته و به نحوی توهین به اعتقادات مذهبی جامعه ایران و ترویج خشونت علیه زنان و زیرسؤال‌بردن سنن، رسوم و فرهنگ ناب ایرانی– اسلامی و ارانه تصویر وارونه و کذب از خانواده ایرانی در این فیلم مشهود می‌باشد و بخش آن سلامت روحی و روانی جامعه را به مخاطره انداخته به نحوی

که با واکنش منفی اقشار و گروه‌های مختلف در جامعه همراه بوده بنابراین از باب پیشگیری از هرگونه اخلال در نظم عمومی و صیانت از سلامت روح و روان جامعه براساس گزارشات واصله از دستگاه‌های ضابط پرونده، موضوع به دادسرای فرهنگ و رسانه ارجاع و طبق دستور دادستان تهران دستور جلوگیری از ادامه اکران فیلم مذکور و پخش آن صادر گردید. لازم به ذکر است بنا به گزارش مراجع نظارتی علیرغم اینکه مقرر شده بود که فیلم یادشده مورد اصلاح و بازسازی قرار گیرد ولی در این خصوص اقدام اصلاحی انجام نگرفته فلذا حسب دستور دادستانی علاوه بر جلوگیری از پخش فیلم مذکور، کلیه مرتکبین و مقصرین نیز تحت تعقیب قانونی قرار گرفتند.»

حمایت بسیاری از اهالی سینما و رضایت‌مندی بسیاری از مخاطبان این فیلم باعث شد تا واکنش‌ها به چرایی توقیف این فیلم نیز گسترده‌ی بسیاری در فضای مجازی داشته باشد.

در این میان، حسین انتظامی در واکنشی نسبت به توقیف این فیلم و انتقاد به مجوزهای وزارت ارشاد نوشت: «بر اساس قانون، شورای پروانه ساخت و

بارأی دادسرای فرهنگ و رسانه انجام شد

فقط ۶ روز پس از ۱۰ سال

که با واکنش منفی اقشار و گروه‌های مختلف در جامعه همراه بوده بنابراین از باب پیشگیری از هرگونه اخلال در نظم عمومی و صیانت از سلامت روح و روان جامعه براساس گزارشات واصله از دستگاه‌های ضابط پرونده، موضوع به دادسرای فرهنگ و رسانه ارجاع و طبق دستور دادستان تهران دستور جلوگیری از ادامه اکران فیلم مذکور و پخش آن صادر گردید. لازم به ذکر است بنا به گزارش مراجع نظارتی علیرغم اینکه مقرر شده بود که فیلم یادشده مورد اصلاح و بازسازی قرار گیرد ولی در این خصوص اقدام اصلاحی انجام نگرفته فلذا حسب دستور دادستانی علاوه بر جلوگیری از پخش فیلم مذکور، کلیه مرتکبین و مقصرین نیز تحت تعقیب قانونی قرار گرفتند.»

حمایت بسیاری از اهالی سینما و رضایت‌مندی بسیاری از مخاطبان این فیلم باعث شد تا واکنش‌ها به چرایی توقیف این فیلم نیز گسترده‌ی بسیاری در فضای مجازی داشته باشد.

در این میان، حسین انتظامی در واکنشی نسبت به توقیف این فیلم و انتقاد به مجوزهای وزارت ارشاد نوشت: «بر اساس قانون، شورای پروانه ساخت و

نگاهی به فیلم «خانه پدری»

آنا تومی یک جنایت

او، بر دقیق‌بودن کار رفوی آن اصرار دارد، به شکل پیشگویانه‌ای بر سرنوشت دختر و قتل او که باید با دقت پوشیده و پنهان بماند، تأکید دارد.

عمو و پسرعموهای دختر از راه می‌رسند و وقتی از کشته‌شدن او و محل دفن جنازه‌اش مطمئن می‌شوند، نفس راحتی می‌کشند. عمو دست برادر بزرگ (قاتل) را می‌بوسد و می‌گوید: «خوشا به غیرت برادر».

قتل ناموسی، پدیده‌ای رایج در ایران و جوامع سنتی است. دختری که پیش از ازدواج و عقد شرعی بخواهد با مردی رابطه داشته باشد، مستحق مرگ است. او لکه ننگی است که باید به وسیله مردان غیور خانواده از دامن خانواده پاک شود، هر چند جگرگوشه پدر یا برادرانش باشد.

قتل ناموسی نه‌تنها در ایران، بلکه همین امروز در میان مهاجران مسلمان ایرانی، پاکستانی و عرب در لندن و شهرهای بزرگ اروپا اتفاق می‌افتد. فیلم «پدر مرا بگیر»، ساخته فیلم‌ساز انگلیسی، دنیل وولف، نمونه غیرایرانی «خانه پدری» است؛ داستان پدری پاکستانی و متعصب که چند نفر را اجیر می‌کند تا دخترش را که با جوانی انگلیسی از خانه فرار کرده پیدا کند و برای او بیاورند. صحنه‌ای که پدر می‌خواهد با احساس متناقضی در درون خود، دخترش را از سقف کافه‌اش به دار بیاویزد، بسیار تأثرانگیز و یادآور سکانس آغازین فیلم «خانه پدری» است؛ سکانسی که برای عیاری دردرساز شد و مخالفان اکران فیلم، از عیاری خواستند آن را حذف کند.

قتل بی‌رحمانه ملوک، خون به ناحق ریخته او و گور او در زیرزمین خانه پدری، به عنوان یک راز بین مردان خانواده می‌ماند و همچون میراثی اجدادی (مانند فرشی کهنه و قدیمی)، نسل به نسل به دیگران منتقل می‌شود و تأثیر ویرانگری بر زندگی و سرنوشت آنها به‌ویژه زنان خانواده می‌گذارد. اما این راز برای همیشه نمی‌تواند نزد مردان پنهان و سر به مهر بماند، بلکه مادر خانواده و به دنبال او دخترانش به‌تدریج از این راز آگاه می‌شوند و آنگاه است که کشمکش سخت و دراماتیکی بین پدر و برادر از یک سو و مادر و خواهران از سوی دیگر آغاز می‌شود.

عیاری این ترازوی خانوادگی شکسپیری را در یک دوره زمانی ۷۰ساله، با شکل اپیزودیک روایت می‌کند. با اینکه فیلم متشکل از پنج اپیزود جداگانه است اما ساختار روایتی آن، خطی، سراسرت و کلاسیک است. هر اپیزود، تصویری از یک دوره تاریخی است که با نمایی از در ورودی خانه آغاز می‌شود و با نمایی رو به حیاط از دریچه مشبک زیرزمین (آیا زاویه دید پدر خانواده است یا زاویه نگاه سوپزکتیو دختر مرده که تکران سرنوشت اعضای خانواده است؟) پایان می‌گیرد. زمان می‌گذرد و نسل عوض می‌شود. آدم‌ها می‌آیند و می‌روند اما تابی که در گوشه‌ای از حیاط کهن‌سال خانه تکان می‌خورد و دخترکی روی آن در حال بازی است، همیشه باقی است. آن تاب و آن دخترک، یک موتیف سینمایی در خشان و نمادی از تکرار سرنوشت زنان شوربخت در این خانواده سنتی است. هر بار، در خانه باز شده و ساکنان جدید یا قبلی را می‌بینیم که وارد می‌شوند؛ با چهره‌ای که گرد زمان بر است نشسته است. با تغییر فضای جامعه و حرکت آن به سمت مدرنیسم، فضای سنتی خانه نیز تغییر می‌کند. اگرچه روحیه و اقتدار مردسالارانه پدر و برادر (محتشم) همچنان باقی می‌ماند. دختران جوان خانواده (نوه‌ها و نتیجه‌ها)، دیگر به‌راحتی تسلیم خواست‌های مردان خانواده نمی‌شوند و طغیان‌شان را بر سرپیچی از فرمان‌ها، خودکشی یا فریاد، نشان می‌دهند.

سازمان سینمایی، تهیه‌کننده، کارگردان و پخش‌کننده این فیلم، قانون‌مندی خود را با اجرای فوری حکم دادستانی تهران نشان دادند، اما در عین حال از ریاست محترم قوه قضائیه که در چند ماه اخیر مسائل مختلف را با تدبیر حل کرده‌اند و تصویری مثبت از دستگاه قضا نزد مردم ساخته‌اند، تقاضا داریم به این موضوع وارد شوند تا موجبات دلگرمی و همدلی و انسجام اصحاب فرهنگ و هنر فراهم شود».

انتظامی با یادآوری نظر منتقدان و کارشناسان درباره «خانه پدری» عنوان کرد: «نظر قاطبه مخاطبانی که این فیلم را در چهار روز نمایش آن دیده‌اند، با برداشت بازپرس مربوط در دادستانی تهران متفاوت است. اکثر مخاطبان و کارشناسان، این فیلم را ترویج خشونت علیه زنان نمی‌دانند، بلکه متقابل آن را

روایتی در تخطئه تحجر و اثرگذار نسبت به قتل‌های ناموسی یافته‌اند. این فیلم وقتی با رفتار جامعه امروز تحلیل می‌شود، یکی از برکات انقلاب اسلامی را بیان می‌کند؛ چراکه پینده، وضعیت امروز زنان در جامعه را با آن چیزی که در ابتدای قرن حاضر یعنی دوره پهلوی اول بوده است، مقایسه می‌کند. حتی در اپیزود پایانی فیلم که در عصر جمهوری اسلامی می‌گذرد، چهره‌ای که از زن تصویر می‌شود بانویی فعال و تحصیل‌کرده است. اگر با ابتدال مخالف هستیم، راه آن استقبال از آثاری است که حرفی برای گفتن داشته باشند. شرایط امروز کشور، همدلی بیشتر آحاد جامعه و به‌ویژه قشرهای مرجع نظیر هنرمندان را می‌طلبد و وظیفه حکومت در این شرایط، سعه‌صدر بیشتر و عمل بر اساس مرتبه‌بندی ضرورت‌هاست تا بتوان بدون ایجاد دوقطبی و نارضایتی، انسجام ملی را افزایش داد. فیلم «خانه پدری» قطعاً فیلمی بدون اشکال نیست، اما همه‌ای است که علیه این فیلم به راه افتاد هم چندان منطقی نیست. سازمان سینمایی در تلاش است با مذاکره و تعامل با مراجع ذی‌صلاح، مشکل توقف اکران فیلم را حل کند».

می‌توان تفسیری نمادین و استعاری از «خانه پدری» داشت و خانه را در این فیلم مانند خانه «جاره‌نشین»های مهرجویی، نمادی از کشور فرض کرد با این تفاوت که مهرجویی، سرنوشت ساکنان آن خانه را در قالب طنز و کمدی روایت کرده بود اما عیاری، قالب ترازدی را برای آن انتخاب کرده است.

دوربین عیاری از خانه پدری بیرون نمی‌رود و مانند روح ملوک در فضای تاریک زیرزمین و حیاط خانه سرگردان است. حبس‌شدن دوربین در خانه، از نظر زیبایی‌شناسی و ضرورت درام کاملاً پذیرفتنی است اما این کار باعث قطع ارتباط ساکنان خانه با محیط بیرون و جامعه شده و این برای فیلمی که ماجرای خانواده‌ای کهن‌سال را در بستر تاریخی نزدیک به یک قرن روایت و تحلیل می‌کند، چندان قابل قبول نیست. فیلم تقریباً از نشانه‌های تاریخی تهی شده و جز لباس‌ها و نوع آرایش زنان و مردان، تغییر دوره‌های مختلف ۷۰ساله‌ای که روایت می‌شود، چندان قابل حس نیست.

عیاری کارگردانی است که میزانسن و ریتم را خوب می‌شناسد. از نزدیک شاهد بوده‌ام که او چگونه یک صحنه را سازماندهی می‌کند و چه کنترل دقیق و وسواس‌گونه‌ای بر همه اجزای فیلمش دارد.

درست است که پیرنگ و روایت در فیلم‌های عیاری اهمیت بسزایی دارند و بخشی از قدرت فیلم‌هایش ناشی از پیرنگ‌های قوی اتهاست اما او فیلم‌سازی سبک‌پرداز نیست اما سبک‌پردازی او مطابق شیوه‌های متداول و روز مرز نیست، بلکه بر اساس ضرورت‌های داستانی و در جهت تقویت پیرنگ است. در این فیلم نیز عیاری، استادانه از تمهیدات سبکی مثل حرکت دوربین، کمپوزیسیون، عمق میدان تصویر یا نورپردازی برای بیان روایت در فضایی محدود به بهترین شکل ممکن استفاده می‌کند.

کافی است به ورود و خروج شخصیت‌ها به کادر یا نحوه قرارگرفتن آنها در یک قاب یا نماهای نقطه نظر شخصیت‌ها توجه کنیم تا اهمیت کارگردانی استادانه عیاری را دراییم. میزانسن‌های او در محیط بسته و تنگ زیرزمین، در ارتباطی تئاتیک با درامی است که آنجا جریان دارد. ریتم فیلم نیز به رغم اپیزودیک‌بودن فیلم، یکدست است و به‌خوبی حفظ می‌شود. «خانه پدری» بیانگر کمال سبک‌گرایی عیاری در محدوده رئالیسم اجتماعی است.

شخصیت‌ها، خوب پرداخت شده‌اند و ما ترس‌ها، تکرانی‌ها، ضجه‌ها و خشم و استیصال آنها را باور می‌کنیم. پدر، سنگدل و بی‌رحم است اما عیاری از او شیطان نمی‌سازد، بلکه او موجودی قابل ترحم است که قربانی جهل و تعصب خود و جامعه‌ای است که در آن زندگی می‌کند. او جگرگوشه‌اش را به خاطر باورهای سنتی عقب‌مانده‌اش به قتل می‌رساند. او بعد از قتل فیجیع ملوک، به شخصیتی نفرت‌انگیز تبدیل می‌شود اما می‌توانیم خشونت ناشی از تعصب او را بفهمیم و به حال او دل بسوزانیم. بازی مهران رجبی در نقش پدر، مهدی هاشمی در نقش فرزند (محتشم)، نازنین فراهانی در نقش مادر و شهاب حسینی در نقش سیر محتشم، به‌شدت تأثیرگذار و ستودنی است. اما بازی بازیگر نقش ملوک، ناشیانه و اغراق‌آمیز جد و لطمه جدی به سکانس درخشان شروع فیلم زده است. در پایان فیلم، بار دیگر، تاب متحرک گوشه حیاط را این بار از دید پسر جوان محتشم می‌بینیم که خالی است و دیگر دخترکی روی آن ننشسته است. آیا کابوس شوم خانوادگی و آن دوران جهل و تعصب به پایان رسیده؟ آیا زنان خانه از ستم مردان سنتی و متعصب رها شده‌اند؟ آیا عصر دیگری آغاز شده است؟ قضاوت در این‌باره به بیننده واگذار شده است.

زیر آسمان فیروزهای

جوایز افتخاری اسکار اعطاشد

● مراسم یازدهمین دوره جوایز سالانه هیئت‌رئیسه یکشنبه ۲۷ اکتبر در ری دالبی بالروم در هالیوود اند هایلند سنتر در هالیوود، کالیفرنیا برگزار شد. در این مراسم دیوید لینچ کارگردان و فیلم‌نامه‌نویس آمریکایی، لینا ورتمولر کارگردان و فیلم‌نامه‌نویس ایتالیایی و وس استودی بازیگر آمریکایی– چروکی جایزه اسکار افتخاری دریافت کردند و جایزه انسان‌دوستانه جین هرشولت به جینا دیویس، بازیگر آمریکایی، اعطا شد. لینچ ۷۳ساله برای فیلم‌های «مرد فیلم‌نا» (۱۹۸۰)، «مخمل آبی» (۱۹۸۶) و «جاده مال‌الهند» (۲۰۰۱) نامزد اسکار بهترین کارگردانی شد. او برای «مرد فیلم‌نا» در بخش بهترین فیلم‌نامه اقتباسی نیز نامزد بود. «وحشی در قلب» (۱۹۹۰)، «توئین پیکس: با من بر آتش برو» (۱۹۹۲)، «بزرگراه گمشده» (۱۹۹۶)، «داستان استریت» (۱۹۹۹)، «ایلد امپایر» (۲۰۰۶) و سریال «توئین پیکس» از دیگر ساخته‌های اوست. جایزه لینچ در حضور ایزابلا روسلینی، کابل مک‌لاکلن و لورا لدن، ستاره‌های فیلم «مخمل آبی» که در تعداد دیگری از آثار او نیز نقش‌آفرینی کرده‌اند، اعطا شد. سخنرانی لینچ پس از دریافت جایزه کوتاه و به شیوه خودش بود. او گفت: از آکادمی و همه کسانی که در این راه به من کمک کردند، تشکر می‌کنم. تو (اسکار) صورت خیلی قشنگی داری، شب خوش! ورتمولر ۷۱ساله که متولد شهر رم است، اولین زنی بود که در تاریخ جوایز آکادمی نامزد اسکار بهترین کارگردانی شد. او برای فیلم «هفت خوشگله» (۱۹۷۷) نامزد دریافت این جایزه شد و در بخش اسکار بهترین فیلم‌نامه غیراقتباسی نیز نامزد بود. «مارمولک‌ها» (۱۹۶۳)، «عشق و هرج‌ومرج» (۱۹۷۳)، «کم‌گفتگو» (۱۹۷۴) و «کامورا» (داستانی درباره خیابان‌ها، زنان و جنایت)» (۱۹۸۵) از دیگر فیلم‌های اوست. ایزابلا روسلینی که حرف‌های ورتمولر را پس از دریافت جایزه به انگلیسی ترجمه می‌کرد، گفت: او دوست دارد یک اسم زنانه برای اسکار انتخاب شود. دوست دارد آن را «آنا» صدا بزند. خانم‌های حاضر در سالن، لطفاً جیغ بزنید، «ما آنا می‌خواهیم، یک اسکار خانم!». جین کمپیون، کارگردان نیوزیلندی و سازنده فیلم «پیانو» (۱۹۹۳) که بعد از ورتمولر دومین زن در تاریخ برزاری جوایز اسکار بود که نامزد اسکار شد (و تنها فیلم‌ساز زن که برنده جایزه نخل طلای جشنواره کن شده است). به همراه گرتا گرویک، کارگردان فیلم «لیدی برد» (دیگر کارگردان زن نامزد اسکار بهترین کارگردانی) با حضور روی صحنه، درباره زنانی که نامزد اسکار بهترین کارگردانی شده‌اند، صحبت کردند. کمپیون ۶۵ساله گفت: چطور می‌توانید قرن‌ها سلطه مردانه را درست کنید؟ در جوایز اسکار این کار با لینا ورتمولر شروع شد. او با اشاره به اینکه تاکنون ۳۵۰ مرد نامزد اسکار بهترین کارگردانی شده‌اند، در حالی که فقط پنج زن (از جمله خودش و گرویک)، شانس دریافت این جایزه را داشتند، گفت: سابقه زنان در این بخش بسیار کوتاه است؛ بیشتر شبیه یک هاکبو. گرویک هم از ورتمولر به‌عنوان «مادربزرگ همه ما» یاد کرد. استودی ۷۱ساله‌ی در بیش از ۳۰ فیلم از جمله «با گرگ‌ها می‌قصد» (۱۹۹۰)، «آخرین نفر از موهیکان‌ها» (۱۹۹۲)، «جرونیمو: یک افسانه آمریکایی» (۱۹۹۳) و «دنیای تازه‌ن» (۲۰۰۵) بازی کرده است. او اولین بازیگر سر‌پوست است که اسکار دریافت می‌کند. او پس از دریافت جایزه گفت: خیلی ساده دوست دارم بگویم مسئله زمان مطرح است. یک سفر پریچان از شفت‌انگیز داشتم و واقعاً خوشحالم که امشب اینجا هستم تا به‌عنوان اولین آمریکایی سرخ‌پوست یک جایزه اسکار دریافت کنم. با فوتنی می‌گویم افتخار بزرگی است که برای کاری که عاشق آن هستم این جایزه را می‌گیرم.

کرستین بیل که در فیلم «دشمنان» با استودی هم‌بازی بود، جایزه اسکار او را اعطا کرد. او با اشاره به حضور کهرنگ بومی‌ها در هالیوود گفت: هنرمندان سرخ‌پوست با بومی فرصت‌های بسیار کمی در اختیار داشته‌اند و ما در اتفای پر از آدم‌هایی هستیم که می‌توانند شرایط را تغییر دهند. دیویس ۶۳ ساله برای فیلم «تورست تصادفی» (۱۹۸۸) برنده اسکار بهترین بازیگر زن نقش مکمل شد و برای اسکار

و لوییسه» (۱۹۹۱) نامزد اسکار بهترین بازیگر زن بود.

«مگس» (۱۹۸۶)، «پیتل جوس» (۱۹۸۸)، «لیگ خودشان» (۱۹۹۲)، «قه‌رمان» (۱۹۹۲) و «بدون نطق» (۱۹۹۴) از دیگر فیلم‌های اوست. دیویس

س‌ونهمین دریافت‌کننده جایزه انسان‌دوستانه جین هرشولت است که برای تقدیر از خدمات چشمگیر در

راه اهداف انسان‌دوستانه در نظر گرفته شده است. او جایزه خود را از تام هنکس، هم‌بازی خود در فیلم «لیگ خودشان»، گرفت.

تعداد دیگری از چهره‌های سرشناس دنیای سینما از جمله سوفیا لورن، پدرو آمودور، جیمی فاکس، مگ رایان، لئوناردو دی‌کاپریو، آنتونیو باندراس، ویلم دافو، ریز زلگو، کونتینن تارتاتوتو، ادی مورفی، ویل فرل، اسکارلت جوהانسن، تیم راییز، هاروی کایتل، ادوارد نورتن، آدام سندلر، شارلیز ترون و آدام درایور در مراسم یازدهمین دوره جوایز سالانه هیئت‌رئیسه آکادمی حضور داشتند.

آکادمی می‌تواند هر سال از چهار نفر تقدیر کند؛ چند جایزه اسکار افتخاری، یک جایزه انسان‌دوستانه جین هرشولت یا یک جایزه تالبرک. در سال‌های گذشته جوایز افتخاری آکادمی در روز برگزاری مراسم اسکار اعطا می‌شد، اما آکادمی از سال ۲۰۰۹ تصمیم گرفت برای این جوایز یک مراسم جداگانه در نظر گیرد.